

La cançó de l'enfadós

Com a Saragossa. L'Olot passa de la victòria a la derrota en només dos minuts en què es deixa remuntar el gol inicial de Carlos Martínez



Una acció del partit entre l'Olimpíic i l'Olot, amb l'atacador apunt de controlar la pilota Foto: PABLO ORTOS.

Diuen que els humans són els únics que s'entrebanquen dues vegades amb la mateixa pedra. Els jugadors de l'Olot en poden donar fe. Semblava impossible que els passés un cop, i ahir els va tornar a passar. Com a la ciutat esportiva del Saragossa, una victòria que l'equip garrotxí tenia ben encarada se'n va anar en orris en un tres i no res. L'Olimpíic només va necessitar dos minuts en la represa per anul·lar el 0-1 de Carlos Martínez.

No hi ha excuses que valguin. Ni la gespa, que no estava en bones condicions, ni l'àrbitre, que va ser objecte de polèmica. Res no explica que un equip que s'havia fet gran en la primera part s'empetitís tant en la segona quan tenia les coses de cara. És cert que no havia controlat a plaer el primer acte, però sí que havia

generat alguna ocasió més que el rival i, al final, havia fet el més difícil: desencallar el partit amb un xut creuat des de fora de l'àrea, obra del pitxitxi. Fins aleshores, Carlos no havia rebut gaires pilotes, però aquella feia olor de decisiva.

De fet, el tòpic pronosticava que un gol al llindar del descans seria psicològic, que enfonsaria l'Olimpíic i donaria ales a l'Olot per defensar l'avantatge i, fins i tot, intentar-la ampliar. Res més lluny de la realitat. Només de començar la segona meitat, el guió es va començar a tòrcer. En el minut 4, un penal de Rojas, que ell mateix va reconèixer, va obrir la ferida. Wilfred va desviar el llançament de Fabiani, però Cortell, amb el cap, va aprofitar el refús. El porter estava desesperat. No podia comprendre com el davanter de l'Olimpíic havia estat més ràpid que els seus defenses i havia deixat en una anècdota la seva aturada.

Ara bé, encara es va entendre menys que, un minut després, la mateixa defensa deixés rematar el migcampista Valiente sol a dins l'àrea petita. L'Olimpíic havia aprofitat l'embranchida de l'1-1 per provocar un córner i convertir-lo en el 2-1. Com qui no vol la cosa, i sense haver fet res de l'altre món, els xativins havien capgirat el resultat. Gairebé ni ells no es podien creure que en dos minuts haguessin marcat els mateixos gols que havien fet en els sis primers partits del campionat de lliga.

En estat de xocEl 2-1 va ser un cop tan dur que els olotins ja no van entrar més en el partit. Feia la sensació que tenien més ganes que s'acabés que no pas que s'allargués per intentar buscar el miracle. De fet, l'Olimpíic encara va furgar més en la ferida. En un contraatac en el 75', Àlex Cortell es va quedar sol amb Germán. Era l'últim defensor, Cortell el va superar i va arribar a disparar al cos de Wilfred, que havia sortit bé, però Germán ja havia comès penal. I aquesta vegada, sense Fabiani al terreny de joc, perquè s'havia retirat lesionat, Vaquero no va fallar.

L'Olot va perdre per 3-1 i va acabar lamentant haver perdonat en els seus millors minuts al final de la primera part, quan Carlos va marcar el 0-1 i Coro va fallar una gran ocasió davant de Rangel que hauria estat el 0-2. Segui com sigui, és difícil explicar que en la segona part no només no es defensés el resultat, sinó que tampoc no es lluités per la victòria fins al final. Tothom sap què va passar, però ningú no entén per què. Les respostes s'hauran

de trobar ràpidament si aquest equip no vol canviar d'objectius. Amb 6 punts de 21 possibles i rivals complicats a l'horitzó, la lliga comença a fer pujada.

OLOT1

olímpic3

Publicat a:

-L'Esportiu. Comarques Gironines 06-10-2014 Pàgina 20

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/ne19/article/8-esports/52-futbol-catala/783230-la-canço-de-lenfados.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesEsports&utm_source=rss&utm_medium=mesEsports&utm_campaign=rss